

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 136/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Elektrovod Slovakia, s. r. o., Bytčická 4, Žilina, IČO 31 615 317, zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, J. M. Geromettu 146/1, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 Zmluvy o Európskej únii rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 21/2018 zo 17. apríla 2019 a takto rozhodol

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Elektrovod Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozsudku a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 23. júla 2019 doručená ústavná s'ťažnosť obchodnej spoločnosti Elektrovod Slovakia, s. r. o., Bytčická 4, Žilina, IČO 31 615 317 (ďalej len „s'ťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 5 Zmluvy o Európskej únii rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžfk 21/2018 zo 17. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Vec s'ťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Daňového úradu Žilina (ďalej len „daňový úrad“) č. 104515027/2016 z 19. decembra 2016 správca dane určil s'ťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) v sume 18 302,61 € za zdaňovacie obdobie november 2014. Správca dane dospel k záveru, že nebolo preukázané dodanie tovaru obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] s'ťažovateľke. Proti označenému rozhodnutiu podala s'ťažovateľka odvolanie. O tomto odvolaní rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím

č. 100563542/2017 z 3. apríla 2017 (ďalej aj „rozhodnutie finančného riaditeľstva“), ktorým označené rozhodnutie daňového úradu potvrdilo.

4. Proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva sťažovateľka podala správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 30 S 58/2017 z 5. júna 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu sťažovateľky zamietol.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol.

6. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že daňové orgány a všeobecné súdy ústavne nekonformným spôsobom vykladali § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“), keď od nej požadovali preukázanie skutočností, ktoré ona sama nezabezpečovala a ktorých preukázanie od nej ani nemožno požadovať. Sťažovateľka predložila daňovým orgánom dostatočné množstvo dôkazov vrátane faktúr, iných dokumentov a výpisov mýtnych transakcií. Za prípadný nedostatok spolupráce zo strany obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], s daňovými orgánmi nemôže znášať dôsledky sťažovateľka. Sťažovateľka zdôrazňuje, že v zásade nie je možné spravodlivo žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali výrobné procesy a obstarávacie procesy tovaru u iných subjektov pred dodaním tovaru, a to najmä z dôvodu, že zákon daňovníkovi nepriznáva právne prostriedky na sledovanie týchto procesov u svojich dodávateľov.

7. Sťažovateľka ďalej namieta, že rozhodnutie finančného riaditeľstva nie je odôvodnené v súlade s § 63 ods. 5 Daňového poriadku. Iba všeobecné konštatovanie, že dodávateľovi tovaru uvedenému na faktúrach nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, neobstojí, ak nie je podporené odkazom na konkrétne dôkazy, zistenia a skutočnosti. V tejto súvislosti sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že nakupovaný tovar, z ktorého realizovala odpočet

DPH, bol následne spracovaný a dodaný jej zákazníkom a podliehal DPH, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že sťažovateľka vykazovala vo väčšine kontrolovaných zdaňovacích období z titulu realizácie hlavného predmetu činnosti vlastnú daňovú povinnosť. Neoprávneným zamietnutím realizácie práva na odpočet dane na vstupe z dodaného tovaru by bola sťažovateľka povinná uplatniť a zaplatiť DPH dvakrát.

8. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť uzatvára konštatovaním, že z dôvodu neodvedenia dane jedným zo subjektov v reťazci jej bol odopretý nárok na odpočet dane, čo predstavuje prejav svojvôle daňových orgánov a všeobecných súdov.

9. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo obchodnej spoločnosti Elektrovod Slovakia, s.r.o., so sídlom Bytčická 4. 010 42 Žilina, IČO: 31 615 317 uvedené v článku 2 ods. 2 Ústavy SR, článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a v článku 5 Zmluvy o Európskej únii rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3Sžfk/21/2018 zo dňa 17.04.2019 porušené bolo.

Zrušuje sa rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3Sžfk/21/2018 zo dňa 17.04.2019 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Zároveň si uplatňujeme v tomto konaní i trovy právneho zastúpenia ...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

21. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu

môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

22. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

23. Pokiaľ ide o čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom splnených podmienok na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Výklad ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, resp. v súčasnosti ustanovení zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, zo strany súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy musí rešpektovať ústavné garancie práva na súdnu ochranu. Pri samotnom prieskume rozhodnutia orgánu verejnej správy správnym súdom sa uplatňujú princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 102/08, IV. ÚS 572/2018, II. ÚS 104/2019).

24. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 179/2018, IV. ÚS 283/2018).

25. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaníu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 dohovoru

27. Ústavný súd na úvod konštatuje, že sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti namieta okrem iného porušenie svojho práva podľa čl. 6 dohovoru bez bližšieho označenia odseku daného článku, ktorý ňou namietané právo zaručuje. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že k porušeniu jej práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť v dôsledku toho, že:

- daňové orgány od nej požadovali preukázanie skutočností, ktoré ona sama nezabezpečovala a ktorých preukázanie od nej ani nemožno požadovať, čím v jej veci ústavne nekonformným spôsobom vykladali § 24 ods. 1 Daňového poriadku;

- rozhodnutie finančného riaditeľstva nie je dostatočne odôvodnené, keď finančné riaditeľstvo svoje závery nepodporilo odkazom na konkrétne dôkazy, zistenia a skutočnosti.

29. Ústavný súd konštatuje, že obe svoje námietky mohla sťažovateľka uplatniť v konaní pred najvyšším súdom, ktorého povinnosťou bolo dať na tieto jej námietky dostatočnú a relevantnú odpoveď. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: *«11. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že v daňovom konaní nebolo preukázané dodanie tovaru - fyzický pohyb tovaru v právnom vzťahu medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a sťažovateľom. V danej veci absentujú vážne lístky tovaru. Krajský súd správne zistil, že čo sa týka vážneho lístku č. 412 zo dňa 11.11.2014 (ktorý sa týkal váženia zo dňa 07.11.2014), vystaveného [REDAKOVANÉ], tento uvádza dodávateľa Česká republika a vážny lístok č. 429 zo dňa 31.12.2014 (týkajúci sa váženia tovaru zo dňa 21.11.2014) zas dodávateľa Poľsko. Ani v jednom nie je uvedený konkrétny dodávateľ [REDAKOVANÉ].*

12. Kasačný súd konštatuje, že v konaní neboli naplnené skutočnosti pre presun dôkazného bremena na správcu dane v zmysle výkladových princípov z rozsudku najvyššieho súdu vo veci Iron Club sp. zn. 3Sžf/1/2011 ASPI JUD 65295 SK. Presun dôkazného bremena na správcu dane v judikovanom prípade sa týkal dodania tovaru, kedy daňový subjekt fyzicky disponoval tovarom a mal k nemu vystavenú faktúru od bezprostredného dodávateľa. Prenos dôkazného bremena v zmysle rozsudku 3Sžf/1/2011 nemožno aplikovať na daný prípad žalobcu. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] mala byť priamym, bezprostredným dodávateľom sťažovateľa, s ktorým bol sťažovateľ v priamom vzťahu. Nejde tu preto o poruchu, vzniknutú na predchádzajúcich stupňoch reťazca dodávateľov.

13. Uskutočňovanie zdaniteľných plnení medzi bezprostredným dodávateľom a jeho odberateľom je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu, ktorý dobrovoľne vstupuje do obchodného vzťahu a zachováva pritom opatrnosť obvyklú v obchodnom styku. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane mal možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného

zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane (§ 44 ods. 1 zákona č. 563/2009 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z. z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustáľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.»

30. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že jeho odôvodnenie je s ohľadom na námietky sťažovateľky dostatočné a presvedčivé, a teda z ústavnoprávneho pohľadu akceptovateľné.

31. Ústavný súd dáva v tejto súvislosti opätovne do pozornosti, že nie je súdom vyššej inštancie (nanovo) preskúmajúcim skutkové okolnosti prípadu a z nich vyvedené právne závery, čoho sa sťažovateľka touto ústavnou sťažnosťou v skutočnosti domáha, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Ak sa sťažovateľka namietajúca porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru domnieva, že odôvodnenie ňou napadnutého rozsudku je nedostatočné, resp. že najvyšší súd nedal konkrétnu odpoveď na ňou vznesenú námietku, ktorá je relevantná pre rozhodnutie v danej veci, má túto ňou vznesenú námietku označiť v jej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka sa však vo svojej ústavnej sťažnosti obmedzila na spochybňovanie odôvodnenia rozhodnutia finančného riaditeľstva, ktoré bolo predmetom preskúmania súdov v rámci správneho súdnictva.

32. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že daňové orgány od nej požadovali preukázanie skutočností, ktoré ona sama nezabezpečovala a ktorých preukázanie od nej ani nemožno požadovať, najvyšší súd poukázal na to, že uskutočňovanie zdaniteľných plnení medzi bezprostredným dodávateľom a jeho odberateľom je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu, pričom daňový subjekt ako platiteľ dane mal možnosť

si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane. Takýto záver najvyššieho súdu je v okolnostiach tejto veci presvedčivý a ústavne udržateľný.

33. Na podporu už uvedeného ústavný súd poukazuje na záver krajského súdu vyjadrený v jeho rozsudku (s. 11, bod 20) o tom, že sťažovateľka ako daňový subjekt (ani len) „*nevedela uviesť základné identifikačné údaje totožnosti osôb, s ktorými mal vybavovať obchodné prípady za 57 478,93 Eur a 52 336,76 Eur*“.

34. V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že túto časť ústavnej sťažnosti je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy a k porušeniu čl. 5 Zmluvy o Európskej únii

35. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojho „práva“ podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že tento článok ústavy neobsahuje žiadne základné právo, ktorého porušenie by sťažovateľka mohla v konaní podľa čl. 127 ústavy namietat'. Označený článok ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy (IV. ÚS 70/2011) a neformuluje žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania, preto ústavný súd nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť jeho porušenie (III. ÚS 119/2011, III. ÚS 591/2013, I. ÚS 377/2018).

36. K namietanému porušeniu čl. 5 Zmluvy o Európskej únii ústavný súd, odhliadnuc od toho, že sťažovateľka výslovne neoznačila, aké právo jej označený článok, resp. jeho odseky majú priznávať, konštatuje, že ani označený článok Zmluvy o Európskej únii neobsahuje žiadne základné právo alebo slobodu, porušenie ktorých by mohla sťažovateľka v tomto konaní namietat' (pozri aj III. ÚS 313/2018, II. ÚS 502/2018).

37. Preto aj túto časť ústavnej sťažnosti musel ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

38. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu